

Dr Robert A. Peterson, Dzieło Zbawcze Chrystusa, Sesja 15, 6 obrazów dzieła zbawczego Chrystusa, Część 2, Odkupienie i Zastępstwo

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson i jego nauczanie o zbawczym dziele Chrystusa. To jest sesja 15, Sześć obrazów zbawczego dzieła Chrystusa, część 2, Odkupienie i zastępstwo.

Kontynuujemy nasze studium zbawczego dzieła Chrystusa, zwracając się ku obrazowi odkupienia.

W przeciwieństwie do pojednania, które znajdujemy tylko w czterech kluczowych fragmentach Pawła, jest zbyt wiele fragmentów, które odnoszą się do odkupienia, aby je wszystkie wymienić. Zamiast tego omówię tylko fragmenty Biblii, w których to występuje. Stary Testament, Ewangelie synoptyczne, Dzieje Apostolskie, Paweł, List do Hebrajczyków, 1 Piotra i Objawienie.

David Reitmeier mówi o sferze. Każdy z tych obrazów dzieła Chrystusa pochodzi oczywiście ze sfery. W tym przypadku metafora odkupienia, cytując Reitmeiera, obejmuje idee utraty więzi, uwolnienia z niewoli, odkupienia czegoś utraconego lub sprzedanego, wymiany czegoś, co jest w czyimś posiadaniu, na coś, co jest w posiadaniu kogoś innego, i wykupienia.

Tło biblijne. Odkupienie ma korzenie w Starym Testamencie w wyzwoleniu Izraelitów z niewoli egipskiej przez Boga, odkupieniu pierworodnych synów przez Izrael i przestaniu Izajasza o nowym exodusie Żydów wziętych do niewoli babilońskiej. Bezpośrednim tłem dla ludzi w czasach Nowego Testamentu jest wyzwolenie niewolników.

Definicja. Odkupienie w Nowym Testamencie jest obrazem zbawczego dzieła Chrystusa, który przedstawia zagubione osoby w różnych stanach niewoli i przedstawia Chrystusa jako Odkupiciela, który poprzez swoją śmierć, wyrażoną na wiele sposobów, uznaje ludzi za swoich i uwalnia ich. Leon Morris w *Apostolic Preaching on the Cross* nauczał o trzech aspektach odkupienia.

Stan niewoli, z którego musieliśmy zostać wyzwoleni, zapłata okupu, ceny odkupienia lub okupu i wynikający z tego stan wolności lub swobody. John Stott w swojej wspaniałej książce *The Cross of Christ* dodał czwarty aspekt do mojego myślenia, a mianowicie, że mamy teraz nowego pana, a jest nim Pan Jezus Chrystus. Potrzeba odkupienia to niewola w jej różnych formach.

Izraelici cierpieli z powodu niewoli egipskiej przed exodusem, a obywatele południowego królestwa cierpieli niewolę w Babilonie, a później w Persji, zanim Jahwe ich uwolnił. Formy niewoli, z których Chrystus uwalnia ludzi, są moralne lub duchowe. Są one często sugerowane, ale czasami są wyraźne, w tym, cytuję, domenę ciemności, Kolosan 1:13, zniewolenie przez elementarne zasady świata, Galatów 4:3, daremne drogi odziedziczone po przodkach, 1 Piotra 1:18 i wszelką bezprawność, Tytusa 2:13-14 i nasze grzechy, Objawienie 1.16. Inicjator: nie ma tu zaskoczenia; Bóg jest zawsze inicjatorem w odkupieniu swojego ludu.

To prawda o Jahwe: Ja jestem Pan, wyprowadzę cię spod ciężaru Egipcjan i wybawię cię z niewoli ich, i odkupię cię wyciągniętym ramieniem i wielkimi aktami sądu, Wyjścia 6:6. I to prawda o Jezusie, Synu Człowieczym, który nie przyszedł, aby Mu służyło, ale aby służyć i oddać swoje życie jako okup za wielu, Marka 10:45, słynne powiedzenie o okupie. Zauważamy gotowość Jezusa, aby oddać siebie, aby nas odkupić. Podam tekst do tego za chwilę.

W obu testamentach bóstwo inicjuje odkupienie z miłości do swojego ludu. Widzimy to w prawie. On, Pan, twój Bóg, umiłował twoich przodków i wyprowadził cię z Egiptu swoją obecnością swoją wielką mocą, Powtórzonego Prawa 4:37. Widzimy to również w ostatniej księdze Pisma Świętego, cytuję, temu, który nas miłuje i uwolnił nas od naszych grzechów swoją krwią, jemu chwała i panowanie na wieki wieków, Objawienie 1:5 i 6. W miłości Jahwe wyzwolił Izraela z Egiptu.

W miłości Chrystus uwalnia nas swoją krwią. Pośrednik: w Starym Testamencie Bóg Izraela jest nazywany Najwyższym Bogiem, ich Odkupicielem, Psalm 78:35. W Nowym Testamencie Paweł używa starotestamentowego tytułu Boga, Wybawcy, i odnosi go do Chrystusa, cytując Izajasza 59:20 w Rzymian 11:26. Apostoł w ten sposób wyznacza ton dla całego Nowego Testamentu, który konsekwentnie przedstawia Chrystusa jako Odkupiciela, pośrednika odkupienia. Dzieło.

Odkupienie wymaga pracy. Jahwe sprowadził plagi i exodus, aby odkupić Izraelitów z Egiptu, 5 Mojż. 9:26. Pobudził Cyrusa do wyzwolenia Judy z niewoli, Ezd. 1:1-4, Izaj. 45:1-6. W Nowym Testamencie odkupienie jest dziełem Chrystusa, Psalm 49:7. On oświadcza, prawdziwie, że żaden człowiek nie może odkupić drugiego. W Ewangelii Marka 8:37 Jezus pyta, co może dać człowiek w zamian za swoją duszę? A w 10:45 mówi, że Syn Człowieczy przyszedł, aby oddać swoje życie jako okup za wielu.

Obrazowanie Objawienia jest potężne. Jan mówi, że widziałem baranka stojącego, jakby był zabity. A potem pieśń uwielbienia wznosi się do baranka, bo zostałeś zabity, a swoją krwią odkupiłeś ludzi dla Boga z każdego plemienia, języka, ludu i narodu.

Objawienie 5:6 i 9. Dobrowolność. Uderzającą różnicą między Testamentami jest dobrowolne cierpienie Chrystusa jako naszego Odkupiciela. Ta idea znajduje odzwierciedlenie w słowach o okupie: Syn Człowieczy przyszedł, aby oddać swoje

życie jako okup za wielu, Mk 10:45. Ponownie, dwa fragmenty w listach pasterskich łączą stwierdzenia o oddaniu siebie przez Jezusa z odkupieniem.

1 Tymoteusza 2:5 i 6. Albowiem jeden jest Bóg, jeden też pośrednik między Bogiem a ludźmi, człowiek Chrystus Jezus, który wydał samego siebie na okup za wszystkich, co jest świadectwem w obecnym czasie. 1 Tymoteusza 2:5 i 6. A potem Tytusa 2:13 i 14. Nasz wielki Bóg i Zbawiciel, Jezus Chrystus, wydał samego siebie za nas, aby nas wykupić od wszelkiej nieprawości i oczyścić sobie lud na własność, gorliwy w dobrych uczynkach.

Tytus 2:13 i 14. Nasz Odkupiciel dobrowolnie oddał siebie, aby nas wyzwolić z niewoli. Pismo Święte czasami postrzega to, nie zawsze, ale czasami postrzega to jako zapłatę ceny.

Cena okupu. Podczas gdy Leon Morris, który wykonał wzorową pracę nad biblijnymi słowami opisującymi zbawcze dzieło Chrystusa, mógł przesadzić z podkreśleniem śmierci Chrystusa jako okupu, inni całkowicie odrzucili ideę okupu. Przesada i odrzucenie tego są błędami.

Shriner, cytując ważny esej Howarda Marshalla, osiąga właściwą równowagę. Niektórzy uczeni, jak napisał, twierdzą, że w pismach świętych odkupienie zawsze wiąże się z pojęciem zapłaty ceny. Howard Marshall wykazał jednak, że idea ceny nie jest niezmiennie obecna, chociaż zawsze istnieje idea kosztu lub wysiłku związanego z odkupieniem.

W niektórych tekstach nacisk położony jest na wybawienie, a nic nie jest powiedziane o cenie. Łukasza 21:28, Rzymian 8:23, Efezjan 1:4, Efezjan 4:30. Z drugiej strony niektórzy uczeni są zbyt chętni, by w ogóle wykreślić pojęcie ceny. Shriner ma z pewnością rację.

Przynajmniej osiem fragmentów przedstawia śmierć Chrystusa jako cenę odkupienia. Jak możesz temu zaprzeczyć? Dzieje Apostolskie 20:28. Zwracajcie baczną uwagę, powiedział Paweł, na siebie i na całą trzodę, aby troszczyć się o kościół Boży, który On nabył własną krwią. 1 Koryntian 6:19-20. Nie należycie do siebie, napisał Paweł, gdyż zostaliście kupieni za cenę.

Tak więc chwalcie Boga w ciele waszym. 1 Koryntian 7.23. Zostaliście kupieni za cenę. Nie stawajcie się niewolnikami ludzi.

1 Tymoteusza 2:5-6. Jest jeden pośrednik między Bogiem a ludźmi, człowiek Chrystus Jezus, który wydał samego siebie jako okup za wszystkich. Hebrajczyków 9:12. Wszedł raz na zawsze do miejsca świętego za pomocą własnej krwi, zapewniając w ten sposób, a za pomocą własnej krwi jest cena, zapewniając w ten sposób wieczne odkupienie. 1 Piotra 1:18-19. Nie byłeś; zostałeś odkupiony, przepraszam; zostałeś

odkupiony z marnych dróg odziedziczonych po twoich praojcach, nie rzeczami przemijającymi, takimi jak srebro lub złoto, ale drogocenną krwią Chrystusa.

To jest cena odkupienia. Objawienie 1 :5-6. Temu, który nas miłuje i uwolnił nas od naszych grzechów przez swoją krew, niech będzie chwała i panowanie na wieki wieków. Amen.

Objawienie 5:9-10. Ponownie, ponieważ zostałeś zabity i swoją krwią odkupiłeś ludzi dla Boga. Zastępstwo. Niektóre teksty przedstawiają odkupienie Chrystusa jako zastępstwo za grzeszników.

Najbardziej znanym jest powiedzenie o okupie z Ewangelii Marka 10:45. Ten werset jest ważny, ponieważ w tym wersecie, w Ewangelii Marka, Jezus stwierdza znaczenie swojej odkupieńczej śmierci. Jest to bardzo ważne. Nawet Syn Człowieczy nie przyszedł, aby Mu służyło, ale aby służyć i oddać swoje życie jako okup za wielu.

Jego uczniowie spierali się, który z nich jest najważniejszy. A Jezus ich upokarza, używając siebie jako przykładu przywództwa służebnego. Wśród pogan, ludzi niezabawionych, przywódcy panowali nad ludźmi podległymi im.

Nie tak ma być między wami. On chciałby być pierwszy, powinien być, powinien być, on chciałby być pierwszy, powinien być ostatni. Ten, kto chce przewodzić, powinien być sługą wszystkich.

Bo i Syn Człowieczy nie przyszedł, aby Mu służyło, lecz aby służyć. A uosobieniem Jego służby jest to, aby oddać swoje życie jako okup za wielu. William Lane, który napisał wspaniały komentarz do Ewangelii Marka, łączy okup, odkupienie i zastąpienie.

Cytat, metafora okupu podsumowuje cel, dla którego Jezus oddał swoje życie. Ponieważ idea równoważności lub substytucji była właściwa dla koncepcji okupu, stała się integralnym elementem słownictwa odkupienia w Starym Testamencie. Przepraszam.

W kontekście Marka 12:45a, z jego odniesieniem do służby syna człowieczego, właściwe jest znalezienie aluzji do sługi Pana w Izajasza 53, który zastępczo i dobrowolnie cierpiał i oddał swoje życie za grzechy innych. Konkretna myśl leżąca u podstaw odniesienia do okupu jest wyrażona w Izajasza 53:10, który mówi o uczynieniu swojego życia ofiarą za grzech. Jezus, jako mesjański sługa, ofiarowuje siebie jako ofiarę za winę.

Księga Kapłańska 5:14 do 6:7, Księga Kapłańska 7:1 do 7, Księga Liczb 5:5 i 8, jako zadośćuczynienie za grzechy ludu. Komentarz Williama Lane'a do Ewangelii Marka. Następujące trzy teksty również uczą, że odkupienie Chrystusa jest zastępcze.

Czytelnicy wiele zyskają z komentarza Williama Lane'a do Marka, jak również do Księgi Hebrajczyków. Jednak te teksty uczą, że odkupienie jest zastępstwem. Galacjan 3:13, Chrystus odkupił nas od przekleństwa prawa, stając się przekleństwem za nas.

1 Tymoteusza 2:5 i 6, jest jeden Bóg i jeden pośrednik między Bogiem a człowiekiem, człowiek Chrystus Jezus, który dał siebie samego jako okup za wszystkich. Tytusa 2:13-14, nasz wielki Bóg i Zbawiciel Jezus Chrystus, dał siebie samego, aby odkupić nas od wszelkiej nieprawości. Podczas omawiania Galacjan 3:13, Graham Cole rozważa niezdolność ludzkości do uratowania siebie.

Cytat: Bóg działał w Chrystusie, aby rozwiązać ludzki problem w tym momencie. Boski ruch jest zdumiewający, ponieważ nastąpiła wielka wymiana. Jak sugerują Jeffrey Ovi i Sack, trudno sobie wyobrazić jaśniejsze stwierdzenie doktryny karnej substytucji.

Paweł odwołuje się do języka rynku. Za uwolnienie niewolnika płaci się cenę, a cena tego odkupienia jest niepojęta. W Liście do Galatów 3:13 napisano, że Chrystus odkupił nas od przekleństwa prawa, stając się przekleństwem za nas.

Cole miał rację. Chrystus oddał siebie zastępczo jako cenę okupu, aby uwolnić grzeszników. Umarł za nich, płacąc okup, którego oni nie mogli zapłacić.

Ponadto odkupienie zostało dokonane jego krwią, krwią Chrystusa. Morris pokazał Leonowi Morrisowi w apostołskim kazaniu na krzyżu, Morris pokazał, że słowo krew w wyrażeniu krew Chrystusa przedstawia śmierć Chrystusa, nawet gwałtowną śmierć. To użycie krwi występuje często, gdy Pismo mówi o dziele odkupienia Chrystusa.

Mamy odkupienie przez Jego krew, Efezjan 1:7. Wszedł raz na zawsze do miejsc świętych, nie przez krew kozłów i cielców, ale przez własną krew, zapewniając sobie w ten sposób wieczne odkupienie. Hebrajczyków 9:12. Widziałem baranka stojącego, jakby zabitego.

Bo zostałeś zabity, Baranku Boży, i krwią swoją odkupiłeś ludzi dla Boga. Objawienie 5:6. 5 werset 6 oraz wersety 9 i 10. Morris wyjaśnia związek między krwią Jezusa a ofiarą.

Cytat, termin krew nie jest używany tak często w Starym Testamencie jak w Nowym. Występuje 98 razy. Ale tak jak w Nowym, najczęstszą pojedynczą klasyfikacją jest ta, która odnosi się do gwałtownej śmierci.

Autorzy Nowego Testamentu mieli na myśli, że Chrystus, gdy mówi o swojej krwi, mieli na myśli, że Chrystus umarł. A jeśli używają tego wyrażenia w sposób, który przypomina ofiary i rozlew krwi w nich, to mają na myśli, że śmierć Jezusa należy

postrzegać jako ofiarę, która w rzeczywistości dokonuje tego, na co wskazywały stare ofiary, ale czego nie mogły dokonać. Przebaczenie.

Ponieważ Chrystus, pośrednik odkupienia, dobrowolnie oddał siebie jako okup za grzeszników. Jego śmierć zapewnia przebaczenie wszystkim, którzy wierzą. Z tego powodu Pismo łączy odkupienie i przebaczenie.

Efezjan 1:7. W nim mamy odkupienie przez krew jego, odpuszczenie grzechów. Kolosan 1:13-14. Bóg wyrwał nas z mocy ciemności i przeniósł do królestwa umiłowanego syna swego, w którym mamy odkupienie, odpuszczenie grzechów.

Odkupienie dotyczy przeszłości, teraźniejszości i przyszłości. Patrząc z perspektywy czasowej, odkupienie dotyczy przeszłości, teraźniejszości i przyszłości. Po pierwsze, przeszłości.

Nie należycie już do samych siebie, bo zostaliście kupieni za cenę (1 Koryntian 6:19-20). Zostaliście odkupieni drogocenną krwią Chrystusa.

1 Piotra 1:18-19. Objawienie 14:4. Ci święci zostali odkupieni od ludzkości jako pierwociny dla Boga i baranka. Odkupienie dotyczy również teraźniejszości.

On nas wyzwolił z mocy ciemności i przeniósł do królestwa swego umiłowanego syna, w którym mamy odkupienie, odpuszczenie grzechów. Kolosan 1:13 i 14. Wyzwolenie jest opisane jako przeszłe, ale przeniesienie do królestwa Chrystusa jest obecne, podobnie jak przebaczenie.

Odkupienie dotyczy również przyszłości. Rzymian 8:23. I nie tylko stworzenie, ale i my sami, którzy mamy pierwsze owoce Ducha, wzdychamy w duszy, oczekując usynowienia, odkupienia naszych ciał.

Rzymian 8:23. Rzymian, wybaczcie mi, Efezjan 4:30. I nie zasmucajcie Ducha Świętego Bożego, którym zostaliście zapieczętowani na dzień odkupienia.

Podsumowując, Chrystus nabył całkowite odkupienie dla swojego ludu, nawet dla każdego, kto wierzy w jego imię. Jego wybawienie dotyczy przeszłości, teraźniejszości i przyszłości. Ponadto odkupienie jest, czy widzę tu jakiś wzór? Tak.

Podobnie jak w przypadku pojednania, odkupienie jest indywidualne, korporacyjne i kosmiczne. Chrystus odkupuje jednostki, kościół i kosmos. Jego odkupienie jednostek jest demonstrowane w kontekście niemoralności seksualnej.

1 Koryntian 6:18 do 20. Uciekajcie od rozpusty. Każdy inny grzech, którego człowiek się dopuszcza, jest poza ciałem, ale rozpustny człowiek grzeszy przeciwko własnemu ciału.

Czyż nie wiecie, że ciało wasze jest świątynią Ducha Świętego, który jest w was, a którego macie od Boga? Nie należycie już do siebie samych, gdyż zostaliście kupieni za cenę. Wystawiajcie więc Boga w ciele waszym. Tak więc w 1 Liście do Koryntian 6:18-20 to jednostki są odkupione przez Chrystusa.

Istnieje również wymiar korporacyjny odkupienia, jak ilustrują poniższe fragmenty. Dzieje Apostolskie 20:28. Paweł mówi o kościele Bożym, który nabył własną krwią.

1 Tymoteusza 2:5 i 6 mówi o Chrystusie Jezusie, który oddał siebie jako okup za wszystkich. Objawienie 5:9. O Baranku Boży, zostałeś zabity i swoją krwią odkupujesz ludzi dla Boga z każdego plemienia, języka, ludu i narodu. Podobnie jak w przypadku pojednania, istnieje również kosmiczny wymiar odkupienia, a Paweł odnosi się do niego w Rzymian 8. Rzymian 8:19 do 22, dla stworzenia, z niecierpliwością oczekuje objawienia synów Bożych.

Bo stworzenie zostało poddane marności, nie z własnej woli, ale ze względu na Tego, który je poddał, w nadziei, że samo stworzenie zostanie uwolnione z niewoli skażenia i dostąpi wolności chwały dzieci Bożych, bo wiemy, że całe stworzenie aż dotąd jęczy w bólach rodzenia. Rzymian 8:19 do 22.

Kończymy naszą prezentację obrazu odkupienia dla zbawczego dzieła Chrystusa, myśląc o cudownych rezultatach, które otrzymujemy. Rezultaty odkupieńczego dzieła Chrystusa są niesamowite. Oprócz tego, co już zostało wspomniane, gdy przechodziłem przez kategorie, o których już wspomniano w ramach odkupienia, są one dodatkiem do tamtych.

Śmierć Jezusa ratyfikuje nowe przymierze i przynosi to, co obiecano w Księdze Jeremiasza 31:31, 31 do 34, zwłaszcza odpuszczenie grzechów, w tym grzechów świętych Starego Testamentu. List do Hebrajczyków 9:15. Dlatego jest pośrednikiem nowego przymierza, aby powołani mogli otrzymać obietnicę wiecznego dziedzictwa, ponieważ nastąpiła śmierć, która ich odkupiła od przestępstw popełnionych pod pierwszym przymierzem.

List do Hebrajczyków 9:15. Odkupienie kupuje wierzących dla Boga, aby odtąd należeli do Niego. Nie jesteście sami dla siebie, gdyż zostaliście kupieni za cenę.

Paweł napisał 1 Koryntian 6:19 i 20 w tym samym kontekście. Rozważ 1 Koryntian 7:23 i Objawienie 14:4. Jednocześnie śmierć Chrystusa uwalnia nas z niewoli, więc nie jesteś już niewolnikiem, ale synem. A jeśli syn jest dziedzicem przez Boga,

Galacjan 4:7. Ponadto odkupienie prowadzi chrześcijan do czynienia dobra, ponieważ Chrystus zacytował, że dał siebie za nas, aby odkupić nas od wszelkiej nieprawości i oczyścić siebie jako lud na własność swoją, który jest gorliwy w dobrych uczynkach.

Tytus 2:14. Chrystus odkupił swój lud, aby mógł wypełnić role, których nie wypełnił starotestamentowy Izrael.

Cytat Objawienie 1:5 i 6. On uwolnił nas od naszych grzechów przez swoją krew i uczynił nas kapłanami królestwa dla swojego Boga i ojca. Christopher Wright brzmi dobrze, na czym można zakończyć to studium odkupienia. Cytat grzech wpędza nas w niewolę, zniewolenie, z którego musimy zostać uwolnieni.

Ale odkupienie zawsze wiąże się z kosztem. Bóg postanowił ponieść ten koszt w oddaniu samego siebie przez swego syna, który przyszedł, aby zacytować, oddać swoje życie jako okup za wielu. Marek 10:45.

W Nim zatem mamy odkupienie przez Jego krew, odpuszczenie grzechów. Efezjan 1:7. Krzyż oznacza wolność i uwolnienie dla jeńców. Sześć głównych obrazów zbawczego dzieła Chrystusa.

Przyjrzelśmy się pojednaniu i odkupieniu. Teraz przechodzimy do rozważenia Chrystusa jako naszego prawnego zastępcy. Zanim podsumuję jego aspekty, jestem zmotywowany, aby odpowiedzieć na sprzeciwy wobec karnej substytucji.

Smutno mi, że nie tylko pochodzą one od krytycznych uczonych, którzy nie wierzą w naukę Biblii, ale także od ewangelików. Niektórzy sprzeciwiają się zastępowaniu kar. Jest zrozumiałe, że czasami zastępowanie kar było przedstawiane bez wielkiej staranności i niemal prymitywnie.

Na przykład, stawiając Ojca przeciwko Synowi, okrutny Ojciec karze łagodnego Syna. To jest całkowicie błędne. Albo przeciwstawianie Syna Ojcu, który w swojej pracy krzyżowej odpoczywa od Ojca tym, co Ojciec niechętnie daje.

Och, to są straszne, straszne, groteskowe zniekształcenia doktryny. Niemniej jednak, penal substitution właśnie zostało skrytykowane. I z pomocą Gary'ego Williamsa, który napisał Penal Substitution, odpowiedź na niedawną krytykę w książce, o której wspominałem w poprzednich wykładach, The Atonement Debate.

To dla mnie wielka pomoc, Gary Williams, substytucja karna, odpowiedź na niedawną krytykę. Jeśli spojrzymy na substytucję karną jako całość, naszą potrzebą jest poczucie winy lub potępienie przed świętym i sprawiedliwym Bogiem. A jeśli Chrystus jest, jeśli Chrystus jest naszym pokojem w pojednaniu, jeśli jest naszym odkupicielem w odkupieniu, jest naszym substytutem w temacie legalnej substytucji karnej.

Sfera, oczywiście, nie jest relacjami osobistymi, jak pojednanie. Nie jest niewolnictwem i wyzwoleniem, jak w odkupieniu. Sfera substytucji karnej, jak sama nazwa wskazuje, jest prawem.

Bóg jest prawodawcą i sędzią. Jesteśmy przestępcami. Nie możemy zapłacić kary za nasze grzechy.

Ojciec posyła syna. Syn kocha nas i oddaje się za nas. Rezultatem jest usprawiedliwienie.

Bóg uznał za sprawiedliwych wszystkich, którzy z Jego łaski wierzą w Jezusa. I raz jeszcze powiem: podsumujemy na końcu rozprawę na temat zarzutów wobec zastępczej kary. Zgadzam się z oceną Thomasa Schreiner, gdy pisze, cytuję, dochodzę do wniosku, że pogląd o zastępczej karze wymaga dziś obrony, ponieważ jest skandaliczny dla niektórych uczonych.

Wiemy, że jest to skandaliczne dla radykalnych feministek, które widzą w tym formę boskiego znęcania się nad dziećmi. Nie zmyślam tego, moi przyjaciele, ani dla naukowców takich jak Denny Weaver, którzy promują bezkrwawe zadośćuczynienie. Nie potrafię zrozumieć z Pisma Świętego, czym jest bezkrwawe zadośćuczynienie w żadnym z testamentów.

Rzeczywiście, spośród wszystkich poglądów na temat zadośćuczynienia, zastępcza kara wywołuje najbardziej negatywną reakcję. Zastrzeżenie numer jeden. Nie nauczano jej aż do Reformacji.

Pierwszy obiekt, jeden zarzut, który umieszczam we własnym porządku, mówi, że zastępstwo karne zostało wymyślone przez reformatorów. Wcześniej o tym nie słyszano. To jest po prostu błędne.

Prawdą jest, że Luter nauczał tej doktryny wraz z Christus Victor, Chrystusem naszym obrońcą, i że był to główny motyw w dziele Jana Kalwina. Ale to nie znaczy, że wcześniej o niej nie słyszano; jak wyjaśnia Howard Marshall, należy rozróżnić istnienie doktryny od jej znaczenia. Doktryna karnej substytucji mogła nie być widoczna przed Reformacją, ale to zupełnie co innego niż stwierdzenie, że była nieznana.

Wiadomo było. Ireneusz mówił o prześląganiu. Święty Augustyn robił to samo.

Było to znane przed Reformacją. Tomasz z Akwinu ma komentarze dotyczące substytucji karnej. Teraz, to nie są jedyne stwierdzenia tych postaci, ale są to postacie, są to stwierdzenia, które składają przed reformatorami.

Tak więc zastępstwo karne nie było nauczane aż do Reformacji. Nawet jeśli było, nie oznacza to, że nie jest to prawda Boża. Prawdą jest, czy jest nauczane w Piśmie Świętym.

Po drugie, mówi się, że substytucja karna jest jedynie produktem indywidualizmu. Joel Green, ponownie wybitny badacz Nowego Testamentu, i Mark Baker wspólnie napisali książkę *Recovering the Scandal of the Cross*, w której zaatakowali groteskowe i błędne pojęcia substytucji karnej, ale niestety zaatakowali również samą substytucję karną. Green i Baker twierdzą, że substytucja karna jest spójna, cytuję, w pełni z naciskiem na autonomiczny indywidualizm, charakterystycznym dla tak dużej części współczesnej klasy średniej na Zachodzie, cytuję blisko.

Gary Williams odpowiada, że ten zarzut jest dziwny, historycznie niedokładny, a nawet ironiczny. Jest dziwny, ponieważ substytucja karna, z samej definicji, opiera się w dużej mierze na kategoriach korporacyjnych i zaprzecza indywidualizmowi. Cytując Williamsa, żaden zwolennik substytucji karnej nigdy nie postrzegają jej jako przeniesienia kary między dwiema zupełnie niezwiązanymi ze sobą osobami.

Zamiast tego, Chrystus jest postrzegany jako przymierze i głowa korporacji, która umiera w miejsce swojego ludu. Galacjan 3:13, Chrystus sam bierze na siebie przekleństwo przymierza, aby odkupić tych, którzy są pod przekleństwem. Aby przytoczyć przykłady, i znowu to usprawiedliwia pierwsze, to odpowiada na pierwszą krytykę, że zastępcza kara rozpoczęła się w Reformacji.

Euzebiusz z Cezarei, Jan Kalwin i John Owen utrzymują, że zastępcza kara zależy od mistycznego związku Chrystusa z jego ludem. Powinienem się poprawić; Euzebiusz jest przedreformacyjny, Kalwin oczywiście jest reformacyjny, a Owen jest poreformacyjny, więc źle się wyraziłem. Ale Euzebiusza należy dodać do tych, którzy nauczali o zastępczej karze przed reformacją.

Po drugie, zarzut, że substytucja jest produktem zachodniego indywidualizmu, jest historycznie niedokładny, ponieważ istnieją przykłady ojców Kościoła stosujących zjednoczenie z Chrystusem, aby wyjaśnić sprawiedliwość Boga w karnej substytucji. Williams cytuje cytat Euzebiusza z Cezarei: jak może uczynić nasze grzechy swoimi i być uważanym za ponoszącego nasze nieprawości, jeśli nie jest uważany, nasz był uważany za jego ciało? A Baranek Boży nie tylko to uczynił, ale został ukarany w naszym imieniu i poniósł karę. Nie był winien, ale to, co my byliśmy winni z powodu mnogości naszych grzechów, i ściągnął na siebie przydzielone przekleństwo, stając się przekleństwem za nas.

A czymże jest to, jeśli nie ceną naszych dusz? I tak, wyrocznia mówi w naszej osobie, przez jego rany zostaliśmy uzdrowieni, Izajasz 53, a Pan wydał go za nasze grzechy, z takim skutkiem, że jednocząc się z nami, a my z nim i przywłaszczając sobie nasze cierpienia, może powiedzieć, powiedziałem, Panie, zmiłuj się nade mną, uzdrów moją duszę, bo zgrzeszyłem przeciwko tobie. Jest to patrystyczna substytucja karna podparta zjednoczeniem z Chrystusem, która opowiada, jak cierpienia jednego stały się zbawieniem wielu. Nie jest zatem dokładne twierdzenie, że substytucja karna jest produktem współczesnego zachodniego indywidualizmu.

Po trzecie, zarzut ten jest ironiczny, ponieważ to krytycy substytucji karnej przyjęli indywidualizm. W raporcie komisji doktrynalnej Kościoła Anglii z 1995 r., *The Mystery of Salvation*, który sprzeciwia się substytucji karnej, czytamy, że w sferze moralnej każda osoba musi być odpowiedzialna za swoje własne zobowiązania. Odpowiedzialność moralna jest ostatecznie nieprzekazywalna.

Niniejszy raport odrzuca karną substytucję, jak twierdzą autorzy, ponieważ popierają ten rodzaj indywidualizmu. To rzeczywiście smutne. Zastrzeżenie numer trzy, karna substytucja, przeczy nauczaniu Jezusa, aby nadstawiać drugi policzek.

W reakcji na nauczanie reformacji, jak widzieliśmy wcześniej, Faust Socinus w XVII wieku przedstawił argumenty przeciwko karnej substytucji, które są używane do dziś. Jednym z nich było to, że karna substytucja obejmuje sprawiedliwość odwetową, a to czyni Boga sprzecznym z samym sobą. Jezus uczy swoich naśladowców, aby nie sprzeciwiali się złu, ale nadstawiali drugi policzek, gdy zostaną uderzeni (Mt 5,39). Pomysł, że Bóg wymierza karę na krzyżu, przeczy zatem jasnemu nauczaniu Jezusa.

Stephen Chalke, szanowany brytyjski kaznodzieja i autor, pisząc w 2004 r., zgadza się i twierdzi, że taki pogląd czyni Boga hipokrytą. Cytat, jeśli krzyż ma cokolwiek wspólnego z karą zastępczą, to nauczanie Jezusa staje się boskim przypadkiem „rób, co mówię, a nie to, co ja robię”. A potem kontynuuje, mówiąc: ja osobiście wierzę, że Bóg praktykuje to, co głosi.

Gary Williams zdecydowanie odpowiada zarówno Socinusowi, jak i Chalke'owi; smutno mi widzieć Steve'a w tym towarzystwie, przedstawiając jasny kontrprzykład. Można go znaleźć w Rzymianach 12, gdzie Paweł ostro rozróżnia, jak sprawiedliwość działa w relacjach Boga z Jego stworzeniami ludzkimi i w relacjach między nimi. Paweł, podobnie jak Jezus, zabrania ludziom mszczenia się na swoich bliźnich.

Czy zatem namawia ich, by poszli za przykładem Boga? Nie, wręcz przeciwnie. Cytat: Nikomu złem za złe nie oddawajcie, Rzymian 12:17-21. Umiłowani, nie mścijcie się sami, ale zostawcie to gniewowi Bożemu.

Bo napisano: Do mnie należy pomsta, Ja odpłacę, mówi Pan. Przeciwnie, jeśli twój nieprzyjaciół jest głodny, nakarm go, jeśli jest spragniony, daj mu coś do picia.

Bo tak czyniąc, zbierzesz żarzące się węgle na jego głowę. Nagromadzisz żarzące się węgle na jego głowę. Nie daj się zwyciężyć złu, ale zło dobrem zwyciężaj.

Ponownie Rzymian 12:17 i 19 do 21. Williams dobitnie ujął tę kwestię. W ten sposób Paweł zaprzecza zemście w sferze relacji między poszczególnymi ludźmi, a jednocześnie przypisuje ją Bogu, który dzieli ją w ograniczonej części z władzami rządzącymi.

Podczas gdy Chalke wnioskuję, że Bóg nigdy nie zrobiłby tego, czego nam zakazuje, Paweł argumentuje dokładnie odwrotnie. Bóg mówi nam, abyśmy nie robili tego, co On robi, właśnie dlatego, że to robi. Bóg mówi, róbcie, co mówię, a nie, co ja robię, i słusznie, ponieważ On jest Bogiem, a my nie.

Zastrzeżenie czwarte. Zastępstwo karne sprawia, że kara staje się bezosobowa, a nie osobista. Krytycy uważają, że kara odwetowa i zastępstwo karne na niej oparte są bezosobowe, a zatem mniej biblijne.

Stephen Travis, wybitny ewangelicki anglikański, sugeruje to samo, gdy pisze o sprzeciwianiu się karze odwetowej. „Wyrok Boży należy postrzegać nie przede wszystkim w kategoriach odwetu, w którym ludzie są odpłacani zgodnie ze swoimi uczynkami, ale w kategoriach relacji lub braku relacji z Bogiem”.

Travis najwyraźniej uważa, że odwet i relacja są nie do pogodzenia. Nie do pogodzenia. Dlatego też zastępstwo karne jest bezosobowe, ponieważ bezosobowa transakcja jest niegodna, jest to niegodny pogląd na zadośćuczynienie.

Ale pogląd Trávisa jest błędny. Kara odwetowa i relacje niekoniecznie są przeciwstawne. Odwet, według Hugo Grotiusa, obejmuje dwa aspekty.

Zła wola, zło, przeprasza, które odpowiada złu i zadaniu pewnego rodzaju proporcjonalnego bólu. Ale w oparciu o te dwa aspekty, kara może być zarówno odwetowa, jak i relacyjna. Tak jest w przypadku, gdy kara jest zasłużona za zło, zły charakter lub zachowanie, a kara wiąże się z bólem.

Teraz, oddzielenie od błogosławionej obecności Chrystusa jest z pewnością bólem. Cytat, kategoria wykluczenia z kochającej relacji z Chrystusem jest kategorią relacyjną, jak należa Williams. Ponieważ grzesznik stoi w relacji wrogiej konfrontacji z Chrystusem.

Jeszcze jedno, zanim zakończymy ten wykład. Zastrzeżenie piąte. Kara zastępcza błędnie przedstawia Boga jako kogoś, kto musi zostać udobruchany, zanim przebaczy.

Krytycy czasami przedstawiają zwolenników karnej substytucji jako utrzymujących, że to krzyż Chrystusa sprawia, że Bóg porzuca swój gniew i udziela przebaczenia. Chociaż odpowiedzialni zwolennicy substytucji tego nie podzielają, oskarżenie trwa, jak pokazuje Joel Green. Cytat, w przeciwieństwie do modelu karnej substytucji zadośćuczynienia, zbawczy akt Boga nie jest Jego odpowiedzią na dobrowolną śmierć Jezusa.

Blisko cytatu. Ale to samo w sobie jest błędnym przedstawieniem, jak pokazuje Howard Marshall w swojej bardzo dobrej książce, *The Theology of the New Testament*. Cytat, motywem śmierci Jezusa jest podany kochający cel Boga.

I nie ma najmniejszej wzmianki w Nowym Testamencie, że Jezus umarł, aby przekonać Boga do przebaczenia grzesznikom. Wręcz przeciwnie, jego śmierć jest sposobem, w jaki Bóg działa w swojej łasce i miłosierdziu. Stąd śmierć Jezusa nie jest sposobem na uspokojenie ojca, który nie chce, nie jest w stanie lub nie chce przebaczyć.

To jest to, co sam Bóg czyni, gdy jesteśmy jeszcze grzesznikami. To prawda, że gniew Boży działa przeciwko grzesznikom, którzy nie przyjęli ewangelii, ale nie jest prawdą, że gniew Boży został uśmierzony, zanim okaże miłosierdzie. W naszym następnym wykładzie będziemy kontynuować z pięcioma kolejnymi zarzutami przeciwko zastępczej karze, a następnie podsumujemy zastępczą karę jako całość.

To jest dr Robert Peterson w swoim nauczaniu o zbawczym dziele Chrystusa. To jest sesja 15, *Sześć obrazów zbawczego dzieła Chrystusa*, część 2, *Odkupienie i zastępstwo*.